

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci žalobce: **MPM Invest, s.r.o.**, se sídlem Rokycanova 2798, Pardubice 530 02, zastoupen: **UNTAX, s.r.o.**, se sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha 10, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, 602 00 Brno, v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7.2014, č.j. 17495/14/5000-14503-703460,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce je povinen **zaplatit žalovanému** náklady řízení ve výši **2. 926 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutím (zajišťovací příkazy) Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 16. 4. 2014 č. j. 674837/14/2801-25200-603574, č.j. 674841/14/2801-25200-603574, kterými bylo žalobci uloženo, aby ve lhůtě do tří pracovních dnů po oznámení zajišťovacího příkazu zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty (DPH) za

zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 1. 2011, složením jistoty na depozitní účet správce daně ve výši 2. 996.763 Kč a aby ve stejné lhůtě zajistil úhradu dosud nestanovené DPH za zdaňovací období od 1. 2. 2011 do 28. 2. 2011 složením jistoty na depozitní účet správce daně ve výši 3. 288.021 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou.

Žalobní body:

Žalobkyně již od prvního čtvrtletí roku 2010 dobrovolně společně s evidencí pro daňové účely vedené podle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, podává správci daně řádná přiznání k dani z přidané hodnoty. Tedy správce daně měl přehled o jednotlivých transakcích žalobkyně, a pokud mu vznikly pochybnosti, měl postupovat podle § 89, § 90 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu (dále jen „daňový řád“) a zahájit postup k odstranění pochybností, to se však nestalo.

Správce daně dne 20. 5. 2011 zjistil, že společnost AVARRIO s.r.o. je údajně zapojena do podvodného jednání, kdy na základě smyšlených dokladů vylákala od státu nárok na odpočet DPH. Správce daně již dávno věděl o tom, že žalobce s uvedenou společností obchoduje. Zahájil postup k odstranění pochybností za zdaňovací období březen 2011 a následně dne 7. 6. 2011 a dne 26. 7. 2011 zahájil daňové kontroly za zdaňovací období duben 2011 a květen 2011. V žádném z uvedených období neuznal žalobci nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění od společnosti AVARRIO s.r.o., a to dle žalobce bez robustního odůvodnění. Žalobce tvrdí, že nevěděl a nemohl vědět, že zboží pochází z podvodného jednání. Správce daně zahájil daňovou kontrolu za zdaňovací období leden a únor 2011, přičemž byl po ukončení daňové kontroly za zdaňovací období březen, duben a květen 2011 nucen žalobci vrátit vzniklé nadměrné odpočty ve výši 7.247.019 Kč, a proto přistoupil dle žalobce k vydání žalobou napadených zajišťovacích příkazů na částky 2.996.763 Kč a 3.280.021 Kč ze dne 16. 4. 2014. Správce daně tak uzavřel, že nadměrné odpočty neuznal ani za období leden a únor 2011 a bez dalšího přistoupil k zajištění daně podle ustanovení § 167 daňového řádu. Žalobce tvrdí, že dne 25. 3. 2014 byl zástupci žalobce zaslán neformální email, v němž bylo požadováno předložení rozsáhlého souboru dat, který neměl souvislost s vedením řízení, přičemž následně správce daně přestal s žalobcem komunikovat, ačkoliv se jednalo o neformální postup, kterým nebyla jako rozhodnutím uložena povinnost. Žalobce podal dne 30. 6. 2014 řádné přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že hodnota dlouhodobého majetku nepokrývá DPH, o které správce daně předpokládá, že bude stanovena za zdaňovací období leden a únor 2011. Žalobce k tomu uvádí, že s ohledem na charakter své činnosti neužívá žádný hodnotově významnější dlouhodobý majetek, neboť se výlučně zabývá obchodní činností. Bilanční suma aktiv žalobce podle účetní závěrky k 31. 12. 2013 přitom ale činí 94.791.000 Kč. Obrat žalobce činí za 90 dní 250.080.508,48 Kč. Žalobce v praxi pracuje s kontokorentním úvěrem, výsledné stavy finančních hotovostí jsou zpravidla na bankovních účtech nulové. To však neznamená potíže se solventností.

Tvrzené porušení zákona spočívající v tom, že žalobce opomněl oznámit založení bankovních účtů vedených u ČSOB, považuje za bagatelní a není důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. Rozhodně toto nelze hodnotit jako snahu ukrýt majetek před správcem daně. Naopak žalovaný u zajištění majetku žalobce zdůrazňuje dočasnou povahu

tohoto opatření, dle žalobce se však jedná o brutální zásah do výkonu jeho ekonomické činnosti.

Žalobce sporuje splnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 57/2010. Odmítá tvrzení žalovaného, že pořizoval zboží od inkriminovaného dodavatele nikoliv v dobré víře, když dle žalobce nejsou dány tzv. objektivní skutečnosti, o kterých hovoří žalovaný. Spojení žalobce se společností AVARRIO s.r.o., s jejím podvodem na dani z přidané hodnoty nebylo prokázáno. Žalovaný přitom splnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu dovozuje ze skutečnosti, že společnost AVARRIO s.r.o. prodávala žalobci zboží neznámého původu. Žalobci nebylo prokázáno žádné vědomé ani nedbalostní provinění v souvislosti s pořízením zboží od společnosti AVARRIO s.r.o. Žalobce poukazuje na „*obsahově vyprázdněné citace z judikatury související s řetězovými podvody na dani z přidané hodnoty*“, když žalovaný po žalobci požadoval, aby objektivní okolnosti svých obchodů předem řádně vyhodnotil a učinil opatření, které lze po něm rozumně požadovat k zamezení situace, že se svým plněním stane součástí řetězce zatíženého podvodem na DPH. Žádné konkrétní opatření však žalovaný neuvedl. Žalobce přitom poukazuje na rozhodnutí FIRST-TIER TRIBUNAL (TAX CHAMBER) Spojeného království Velké Británie a Severního Irska sp. zn. TC 00410 ze dne 3. 3. 2010 ve věci BRAYFAL LTD, podle kterého odmítá-li správní orgán přiznat plátcí daně nárok na odpočet DPH z důvodu absence dobré víry, pak je jeho povinností zodpovědět, jaké kroky mohl daňový subjekt učinit, avšak neučinil. Žalovaný žádné preventivní kroky nedefinoval, tudíž nelze jeho postup považovat za zákonný.

Žalobce zpochybňuje existenci objektivních skutečností, které by svědčily o tom, že nepořídil předmětná plnění od společnosti AVARRIO s.r.o. Žalovaný přesto tyto objektivní skutečnosti dovozuje zejména z toho, že zlaté slitky neznámého původu jsou natolik nízké rychlosti (300/1000), že jsou ekonomicky a hospodářsky nevyužitelné a dovozuje, že se jedná o slitky úmyslně vytvořené za účelem získání nároku na odpočet DPH. Žalobce přitom tvrdí, že zlaté slitky skutečně použil a dodal svým odběratelům, konkrétně mimo jiné uvedl, že se jedná o odběratele SAAMP, který ve Francii požívá postavení puncovního úřadu. To, že se sice nejedná o běžnou komoditu, ale s uvedenými slitky se obchoduje, potvrdila i znalkyně R.S. při výsledku dne 31. 5. 2013. Proto tvrzení o ekonomické nevyužitelnosti je tvrzením smyšleným. Žalobce vytýká žalovanému, že již v roce 2011 měl stejnou množinu znalostí jako zástupce žalobce a přesto nepřijal opatření, aby zabránil společnosti AVARRIO s.r.o. v podvodném jednání.

Ohledně prokázání skutečností pouze nepřímými důkazy odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2682/2013. Žalobce tvrdí, že žádným způsobem při svém obchodování nepochybil. Odmítá posouzení žalovaného, že společnost SAAMP neměla zájem o slitky s ryzostí pod 333/1000, ale chtěla se pouze informovat na přesně vymezený obsah prvku bez příměsí jiných kovů. Žalobce naopak tvrdí, že uvedená listina předložená správci daně byla poptávkou po konkrétních sliticích, které žalobce následně této společnosti dodával. Žalobce odmítá jako relevantní výtku, že neexistovala kupní smlouva v písemné formě se společností AVARRIO s.r.o, poukazuje na to, že písemnou smlouvu neměla ani se svými odběrateli. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno podle § 160 odst. 2 daňového řádu.

Žalobce odmítá tvrzení žalovaného o tom, že již v roce 2010 byl účasten řetězce právnických osob, které obchodovaly bez ekonomického smyslu za účelem odpočtu DPH s tím, že uvedené nebylo prokázáno.

Stejně tak odmítá údajně absurdní tvrzení o účelovém přesunu majetku mimo dispozici samotného žalobce. Absence dlouhodobého majetku žalobce nemůže být důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. Majetek žalobce spočívá ve zboží, případně v jiných likvidních aktivech.

Žalobce dne 24. 4. 2014 dobrovolně bankovním převodem zaplatil celkovou částku stanovenou pro zajištění daně, tedy obavy o nedobytnosti případné pohledávky na dani nejsou důvodné.

Žalobce poukázal na nezákonný zásah správce daně, který v minulosti spočíval v nepřiměřeně dlouho vedeném postupu k odstranění pochybností. Žalobce dovozuje, že v postiženém období došlo ke snížení jeho obratu.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správce daně prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Žalovaný tvrdí splnění podmínek § 167 odst. 1 daňového řádu, a to odůvodněné obavy o nedobytnosti či značných obtížích při vybírání daně, přičemž výše předpokládaných odvodů žalobce převyšovala hodnotu veškerého jeho majetku.

Replika žalobce:

V replice se žalobce dovolával testu proporcionality co do použitých prostředků a následků z toho vyplývajících pro žalobce.

Podstatné okolnosti ve věci:

Správce daně vedl u žalobce daňovou kontrolou na DPH za zdaňovací období březen, duben a květen 2011, přičemž vyšly najevo skutečnosti o protiprávním jednání společnosti AVARRIO s.r.o., která se podílela na podvodu na DPH spolu s dalšími právnickými osobami. Jednalo se o to, že nebyla prováděna faktická obchodní činnost a neuskutečňovala se faktická plnění vůči společnosti AVARRIO s.r.o., když uvedená společnost jako první osoba v řetězci uplatňovala nárok na odpočet DPH při obchodování se zbožím neznámého původu a toto dále prodávala žalobci, přičemž uplatňovala nárok na odpočet DPH z dokladů deklarujících fiktivní plnění.

Správce daně odůvodnil důvodnost vydání zajišťovacího příkazu podle § 161 daňového řádu tím, že žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH, když na fakturách je deklarováno přijetí plnění právě od společnosti AVARRIO s.r.o. Tedy daňový subjekt vycházel z toho, že žalobce se účastnil řetězce, kdy první z účastníků neodvede do státního rozpočtu vybranou daň a další ji odečte. Správce daně vycházel z toho, že žalobce za účelem prokázání realizace svých obchodů jako daňový subjekt neunesl důkazní břemeno podle § 72, 73 zákona o DPH. Dále vycházel z toho, že žalobce jako daňový subjekt nepořídil předmětné zboží v dobré víře, což dovodil z toho, že si mohl být vědom a podle prohlášení daňového subjektu byl, že se jedná o obor, ve kterém dochází k podvodnému

jednání, tedy měl si počínat obezřetněji při obchodování s touto komoditou, avšak neučinil žádná opatření k tomu, aby mohl prokázat při uplatňování nároku na odpočet DPH svoji dobrou víru, ani neprokázal, že by byl k nákupu zlatých slitků veden poptávkou odběratelů. Dále správce daně vyhodnotil absenci kupní smlouvy při objemu obchodů 101.000.000 Kč uskutečněných za období leden až květen 2011. Přihlédl k tomu, že žalobce byl již v roce 2010 účasten řetězce, jak vyplynulo z řízení vedeného u Finančního úřadu v Hradci Králové, kdy právnické osoby ve spojení uskutečňovaly obchody bez ekonomického smyslu pouze s cílem nezákonného vylákání odpočtu DPH. Správce daně závěry zjištěné v daňové kontrole pro zdaňovací období březen až květen 2011 vztáhl na základě svědeckých výpovědí i na průběh obchodování ve zdaňovacím období leden 2011 (svědci paní S., pan E., pan R. - jednatel AVARRIO s.r.o.).

Správce daně dne 25. 3. 2014 kontaktoval telefonicky a emailem zástupce daňového subjektu, po němž vyžadoval doplnění listin. Vzhledem k tomu, že na toto nebylo reagováno, dne 1. 4. 2014 využil osobní přítomnosti Ing. H., který sdělil, že bude reagovat v týdnu od 7. 4. 2014, kdy byl správcem daně vznesen požadavek na odůvodnění požadovaných písemností. Dne 8. 4. 2013 bylo sděleno prostřednictvím emailu, že se jedná o vyhledávací činnost správce daně s tím, že pokud nebudou požadované listiny předloženy do 10. 4. 2014, bude postup žalobce vyhodnocen jako porušení zásady součinnosti ze strany daňového subjektu a snaha zatajit příjmy a majetek.

Vzhledem k tomu, že žalobce se správcem daně nespolupracoval, zjistil správce daně sám rozsah majetku žalobce, když po vyhodnocení jeho majetku a ekonomické výkonnosti uzavřel, že daňový subjekt nevlastní žádný nemovitý majetek, vlastní osobní automobil, jehož tržní hodnota se pohybovala v rozmezí 249.000 Kč až 379.000 Kč. Tedy uzavřel, že zjištěný majetek svou hodnotou nepokrývá budoucí DPH, u níž se předpokládá, že bude stanovena za zdaňovací období ledna a února 2011. V době rozhodování měl správce daně pouze údaje z účetních výkazů za rok 2012. Zjistil, že v roce 2013 oproti předchozímu roku klesá poměr mezi uskutečněnými a přijatými zdanitelnými plněními.

Žalovaný odvolání žalobce zamítl a oba zajišťovací příkazy potvrdil s tím, že má za prokázané, že plnění poskytovaná žalobci byla zasažena podvodem na DPH, neboť nedošlo ke skutečnému plnění jeho dodavateli (AVARRIO s.r.o.) od tvrzeného předchozího dodavatele. K majetku žalobce zdůraznil nízké zůstatky na účtech u ČSOB (917,58 EUR a 305.440,09 Kč ke dni 9. 5. 2014), přičemž žalobce nenahlásil správcem daně existenci těchto bankovních účtů a neposkytl mu součinnost.

Posouzení věci krajským soudem:

Nejprve se krajský soud vyjadřuje k míře rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13/ případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru

žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „...*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) a po provedeném jednání dospěl krajský soud k následujícímu výroku s níže uvedeným odůvodněním.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a stejně tak s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správce daně prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nicméně krajský soud shrnuje relevantní právní úpravu a stěžejní argumenty jeho rozhodnutí reagující na žalobní body.

Podle § 167 odst. 1 daňového řádu, je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Z uvedené právní úpravy vyplývají základní podmínky, které musí být splněny, aby mohl správce daně využít institutu zajišťovacího příkazu, a to **odůvodněná obava o nedobytnosti pohledávky dosud nesplatné daně anebo spojení výběru takové daně se značnými obtížemi.**

Je tedy zjevné, že se nejedná o prokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicií, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtížích při vybírání daně.

Hlavní okolností, z níž správce daně vycházel, je přitom prokázaná skutečnost (výslechy svědků), že společnost AVARRIO s.r.o., pouze deklarovala uskutečnění obchodů

s komoditou zlatých slitků nízké ryzosti (jejich nabytí od právního předchůdce), a to v rozporu s prokázanou skutečností, přičemž žalobce obchodoval se zlatými slitky pořizovanými dle fakturace právě od společnosti AVARRIO s.r.o., u nichž však nebyl zjištěn jejich pravý původ.

Nadto je nepochybné, že se jedná o neobvyklou komoditu, což nepopírá ani žalobce.

Žalobce nesporně, že nedisponuje nemovitým majetkem ani jiným dlouhodobým majetkem vyšší hodnoty, sám tvrdí, že jeho majetek je tvořen zásobami zboží, tedy nikoliv snadno obchodovatelnou komoditou.

Žalobce nesporně, že porušil povinnost ohlásit existenci bankovních účtů, považuje to však za banální pochybení, nikoliv za pokus o zatajení majetku. Zůstatky na účtech žalobce nezaručují existenci dostatečných finančních prostředků k úhradě DPH v předpokládané výši.

Správce daně přihlédl k účasti žalobce na řetězci společností v roce 2010, jak vyplynulo ze zjištění finančního úřadu v Hradci Králové a jak již uvedeno shora a dále k nesoučinnosti žalobce ve vztahu k požadavku předložení listin.

Jestliže správce daně měl k dispozici uvedené okolnosti, pak je dle krajského soudu plně v souladu se zásadou logického vyplývání, že na základě důkazu o podvodném jednání společnosti AVARRIO s.r.o. a na základě ostatních uvedených indicií (zejména nedostatek majetku a neposkytnutí součinnosti), dospěl k důvodnosti obavy o finančním krytí předpokládané výše DPH. Zákonná právní úprava přitom vydání zajišťovacího příkazu neváže na insolventnost daňového subjektu ani na projev jeho neochoty daň uhradit.

Krajský soud má tudíž za to, že shromážděnými indiciemi byl postup správce daně a následně žalovaného řádně odůvodněn.

K námitce žalobce ohledně absence rozhodnutí, když byla ukládána povinnost (jednalo se o požadavek předložení listin), krajský soud uvádí, že ve shodě s žalovaným je toho názoru, že neformální způsob zadání požadavku na předložení listin byl v souladu se zásadou součinnosti uplatněné v tomto zajišťovacím řízení včetně toho, že žalobce byl poučen o následcích své nečinnosti. Tedy v uvedeném postupu nelze spatřovat procesní pochybení žalovaného, které by šlo k tíži žalobce. Je přitom nutno dát za pravdu žalovanému, že se jedná o předstižné řízení, které staví na odůvodněných, avšak hypotetických tvrzeních správce daně. Jejich důvodnost je přitom vedle indicií týkajících se samotného žalobce podržena okolností zcela prokázanou, a to nezákonným jednáním společnosti AVARRIO s.r.o.

Pokud jde o test proporcionality, je proporcionalita zajištěna právě zjištěním důvodné obavy. Žalobce ani netvrdil žádný zcela konkrétní negativní dopad, naopak sám uvedl, že byl schopen zajišťovacímu příkazu vyhovět sjednáním nového úvěru.

Pokud jde o soudní rozhodnutí citované žalobcem, které se týkalo nutnosti uvést zcela konkrétní opatření, které měl žalobce přijmout, nesdílí krajský soud s žalobcem tento názor v tom ohledu, že pokud tak správce daně neučinil, je jeho rozhodnutí nezákonné. Takovou povinnost mu totiž právní úprava neukládá.

S ohledem na uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný byl ve věci úspěšný a krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů ve výši 2.926 Kč.

- Stravné ve výši 67 Kč (§ 176 odst. 1 písm. a zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, § 29 odst. 1 vyhl. č. MSpr. ČR č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy)
- Náhrada cestovních výdajů za cestu (se souhlasem soudu /§ 30 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy/) z Brna do Pardubic a zpět (2 x 150 km) vozem zn. Škoda Superb s průměrnou spotřebou pohonných hmot 10, 73 l BA 95B/100 km při ceně pohonné hmoty (dle vyhl. č. 435/2013 Sb.) 35,70 Kč/l a sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,70 Kč/km (celkem 2.259 Kč).
- Paušální náhrada hotových výdajů spojených s vyjádřením k žalobě a účasti na jednání soudu ve výši 600 Kč (nález ÚS ze dne 14. 10. 2014, sp. zn. Pl ÚS 39/13).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. prosince 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová